

[Gede.]

måde, købmanden og bageren kan skaffe penge til deres indkomstskat på, er trods alt ved at indkalkulere indkomstskatten, når de fastsætter deres priser, og alle og enhver ved jo, at når mureren har fået nyt skattekort, hvor trækprocenten er gået op, så henvender han sig til mester næste dag senest kl. 9 og får lønforhøjelse.

Statsministeren talte længe om perspektivplan II, det værk, som man vel kunne kalde for årets gyser, og udtalte, at regeringen ville gøre en beslutsom indsats for at begrænse væksten i den offentlige sektor og dermed muliggøre skattnedsættelser. Når regeringen kommer med konkrete forslag, der sigter imod noget sådant, skal disse forslag blive umådelig velvilligt modtaget fra fremskridtspartiets side. Men jeg kan da glæde regeringen med, at fremskridtspartiet, hvad regeringen jo godt ved, allerede har fremsat forslag, der går ud på at reducere erhvervslivets omkostninger i form af indkomstskat og hoveriarbejde, og vi vil gerne være regeringen behjælpelig med at fremsætte flere forslag af den art. Bliver der blot vedtaget tilstrækkeligt mange forslag af den art, vil man virkelig opnå det, som statsministeren ønskede: at konkurrenceevne, beskæftigelse, produktion og eksport ville blive gavnet.

Må jeg til slut give regeringen et godt råd. Den danske befolkning har nu så ofte været udsat for spareplaner og helhedsløsninger, og hvad ved jeg, som hver gang har været ledsaget af løfter om, at de skal resultere i, at der senere kommer nedsættelser af indkomstskatten. Disse nedsættelser af indkomstskatten er bare aldrig kommet. Resultatet er, at den melodi ikke duer mere, befolkningen tror ikke på det. Prøv den modsatte vej. Prøv engang at begynde med skattnedsættelser.

Christophersen (V):

I den erklæring, som statsministeren i går fremsatte, redegjorde han for de konkrete initiativer og det lovgivningsarbejde, som regeringen ønsker at lægge op til. Erklæringen indeholdt samtidig en grundig redegørelse for regeringens vurdering af de aktuelle samfundsøkonomiske problemer og for de løsninger, som regeringen finder påkrævet.

Som ordfører for venstre kan jeg naturlig-

vis fuldt ud tilslutte mig indholdet af denne erklæring. Den afspejler venstres politiske holdning, og den afspejler den politik, som venstre lagde frem for vælgerne forud for valget den 4. december. Den tager samtidig sigte på den parlamentariske situation, som nu foreligger, hvor et meget stort antal partier har et fælles ansvar for, at man til trods for forskellige opfattelser alligevel når frem til holdbare løsninger på de politiske problemer. Statsministerens erklæring var derfor både en invitation til et bredt politisk samarbejde og en præcisering af de forudsætninger og de forventninger, hvormed regeringen og regeringspartiet vil deltage i de forestående forhandlinger både her i salen og i folketingets mange udvalg.

Det er klart, at statsministerens erklæring også indeholder synspunkter, som på en række områder i særlig grad er venstres, og hvor der derfor i de øvrige partier vil være afvigende opfattelser. Det er imidlertid også en kendsgerning — og det vil jeg gerne understrege — at der i regeringens erklæring er holdninger og tankegange, som deles af et meget betydeligt flertal i denne sal. Måske er det rigtigt i denne debat også at understrege dette forhold. Når det kommer til stykket, er der nemlig langt mere, som forener et stort flertal her i salen, end der er synspunkter, som skiller.

Der er enighed mellem folketingets partier om dansk medlemskab af FN som grundlag for vor politik over for andre nationer. Der er et bredt flertal for, at vort medlemskab af NATO stadig er den bedste løsning på vores sikkerhedspolitiske problemer. Der er et bredt flertal for vort medlemskab af De europæiske Fællesskaber, og der er almindelig tilslutning til udbygningen af samarbejdet mellem de nordiske lande. På alle disse områder vil den nye regerings politik ligge i forlængelse af den afgåede regerings, og der vil være en nøje samklang mellem det store flertals ønsker på dette område. Men også på det indenrigspolitiske felt er der områder, hvor et flertal kan enes om principper og hovedretningslinjer. Venstre har sammen med socialdemokratiet, det radikale venstre og det konservative folkeparti været med til at skabe det, vi kalder det danske velfærdssamfund, og denne linje er blevet udmøntet på mange måder: i hele skolelovgivningen, i den soci-